

Spanje was mooier dan ik had durven dromen. Na het telefoongesprek met mijn moeder, had ik Kat gebeld om mijn aankomsttijd door te geven. De treinreis had bijna een dag geduurd en ik was duizelig van de honger. Toen het fris van mijn minibarvoorraad uit mijn tas op was, was ik begonnen aan de sterke drank die ik had meegejat. Ik kwam dus dronken aan.

Kat zou me ophalen van het station. Zodra ik de trein uitstapte, herkende ik haar meteen in de menigte. Ze had een lange jurk aan en een grote hoed op haar hoofd. Ze had makkelijk door kunnen gaan voor een Spaanse. Ze lachte toen ze me de trein uit zag strompelen, maar naarmate ik dichterbij kwam maakte haar lach plaats voor een bezorgde blik. Ik was zo dankbaar om haar te zien dat er tranen van geluk over mijn wangen rolden. Ze nam mijn tas over en pakte me vast, we stonden daar minutenlang in elkaars armen. Ik rook haar vertrouwde geur en verborg me in haar nek. Ze streelde over mijn haren. ‘Het is oké, meisje. Ik ben er.’

Ik stak een sigaret aan terwijl we in haar auto de drukke snelweg op reden. Ik deed mijn vestje uit, het was warm. Kat vertelde honderduit over hoe haar leven geweest was sinds ze vrij was. Ze had Nederland vrijwel direct achter zich gelaten toen bleek dat er voor ex-gedetineerden weinig werk te vinden was en leefde nu in het zuiden van Spanje, samen met haar vriendin die een barretje had aan de kust. Kat werkte mee in de zaak en ze hadden het prima voor elkaar samen. Ik luisterde met aandacht naar haar verhaal, het was leuk om het even over fijne

dingen te hebben, even de herinneringen aan Parijs te kunnen vergeten en te kunnen lachen met iemand die ik vertrouwde.

We reden langs de kust. Ik keek hoe de zon schitterde in de zee, het licht leek hier wel anders dan thuis. Toen we in Nerja aankwamen, snapte ik direct de liefde van mijn vader voor dit land. Het plaatsje bestond volledig uit witte huizen en straalde een serene rust uit. Overal waren hagen met roze bloemen en het rook er heerlijk. Ik merkte aan mijn oren dat we steeds verder daalden terwijl we het dorp doorreden naar de kust.

Toen we parkeerden kwam er een jonge vrouw met knalrode korte haren op ons af.

‘Hola guapa!’ zei ze. Ze was ontzettend knap. ‘Geintje, hoor, ik spreek gewoon Nederlands. Ik ben Kiki.’ Ze gaf me een knipoog en sloeg amicaal haar arm om me heen. ‘Wat ben jij mager, zeg! Kom maar gauw mee.’ Ze leidde me mee het strand op. Wat een energie had deze kleine vrouw.

Ik luisterde naar wat me gezegd werd en liet me meevoeren naar een container die tussen de palmbomen op het strand stond en dienstdeed als bar. Ik deed mijn schoenen uit om niet door het zand te hoeven ploegen en genoot van het zand tussen mijn tenen. Kiki duwde me zachtjes neer op een barkruk en gaf me een cocktail.

‘Wat is dit?’ vroeg ik.

‘Lekker,’ zei Kat, die naast me plaatsnam. ‘Kiki maakt de beste cocktails.’ Kiki lachte naar Kat en verdween toen door een kralen gordijn naar achter. Even later kwam ze terug met een tosti met warme ananas. Ik viel de tosti haast aan en schrokte hem in een paar tellen naar binnen. ‘Kat heeft me verteld dat je even van de wereld moet ontsnappen,’ zei Kiki, die over de bar leunde en haar hoofd liet rusten op haar handen. Ik knikte met mijn mond nog vol.

‘Je mag zo lang blijven als je wilt, ik kan wel wat handjes gebruiken. Een vriendin van Kat is een vriendin van mij.’

Er was een man verderop aan de bar gaan zitten en Kiki liep erop af. ‘Hola guapo!’ zei ze luid terwijl ze op hem afliep.

‘Kiki’s vader is Spaans, haar moeder Nederlands,’ legde Kat uit. ‘Toen haar vader overleed, liet hij haar deze bar na. Haar moeder is terug naar Nederland verhuisd.’

Ik knikte terwijl ik aan mijn cocktail lurkte. ‘Mooi optrekje,’ zei ik. Ik veegde mijn mond af met een servet en moest een geeuw onderdrukken. ‘Je bent moe, dat snap ik,’ zei Kat. ‘Kom maar mee, dan laat ik je zien waar je slaapt.’

Ik dronk mijn glas in één teug leeg en stond op.

Terwijl we over het strand liepen, vertelde Kat verder. ‘We hebben een caravan op het strand staan, voor als we eens laat klaar zijn of hebben doorgezakt.’ Ze grinnikte. ‘Die kun je zo lang gebruiken.’

‘En jullie dan?’ vroeg ik. Ik voelde me bezwaard dat ik ze zo opzadelde met mijn aanwezigheid.

‘Wij slapen in ons huis in het dorp,’ zei Kat en ze draaide de caravan open. ‘Het is niet veel...’ begon ze.

‘Het is geweldig... Dankjewel, Kat,’ zei ik dankbaar en ik zoende haar op haar wang. Ik liep langs haar heen de caravan in. Het was klein maar absoluut geweldig en meer dan genoeg voor mij alleen.

Ik verdween compleet van de radar. Ik vierde Joy’s verjaardag door drie kaarsjes in het zand te steken en ze om middernacht uit te blazen. Het was verdrietig, maar Kat en Kiki maakten het een stuk draaglijker, dat en de nodige vodka. Ik had even geen behoefte om te bellen met mijn moeder en ik was boos op Jim, hij had me echt in de steek gelaten toen ik hem keihard nodig had. Wel belde ik op een dag Piet. Ik vroeg hem om mijn huur op te zeggen. Hij vond het jammer, vroeg of ik oké was en zei dat hij alles zou regelen en ik altijd welkom was bij hem. Ik vroeg hem of hij het stuk behang wilde verwijderen waar Joys tekening op stond en dat zo lang wilde bewaren. Ik gaf hem het mobiele nummer

van Kat maar niet het adres. Op zijn vraag hoe ik van Parijs ineens in Zuid-Spanje terecht kwam, gaf ik ook geen antwoord. Ik beloofde het hem nog een keer te vertellen. Ik overwoog hem te vragen naar Khalid, het was immers een klant van hem, maar ik slikte mijn vraag in toen ik tranen voelde opwellen en hing op. Ik hielp overdag mee in *Desperados* en feestte tot diep in de nacht. Geregeld nam ik iemand mee naar de caravan of sliep ik op het strand. De zomer leek hier eindeloos. Mijn haar groeide, mijn huid werd met de dag bruiner en ik kreeg zomersproetjes in mijn gezicht. Al snel pikte ik de taal op en kon ik me aardig verstaanbaar maken in het Spaans. Ik had hier alles wat ik nodig had. Maaltijden kreeg ik in de bar, het enige wat Kiki en Kat ervoor terug wilden was mijn arbeid. En dat vond ik helemaal niet vervelend. Het barwerk was ik niet verleerd en al snel wond ik alle toeristen met mijn charmes om mijn vinger. Ik praatte niet meer over het voorval met Khalid en probeerde het te verdringen. Ik leerde de lokale dealer kennen en werd grootafnemer. In plaats van wiet rookte ik lokale hasj, die nog lekkerder was dan welke wiet ik ook van Piet geproefd had. Ik haalde zelfs mijn rijbewijs in Spanje bij een man die voor het juiste bedrag geen vragen stelde en akkoord ging met een nep paspoort dat Kat voor me geregeld had. Vanaf nu ging ik door het leven als Louisa. Er verstreken jaren, en er gingen dagen, misschien zelfs weken voorbij dat ik niet aan Joy dacht. Niet dat ik minder van haar hield, ik wist alleen niet goed meer waar ik dan van moest houden, ze was nu bijna zes jaar en als ze hier voorbij zou lopen zou ik haar niet eens herkennen. Soms hilde ik om haar, en om mezelf, hoe oneerlijk alles was en hoe graag ik gewoon mamma was geweest. Maar dan kwam de volgende Spanjaard voorbij en vergat ik alles weer even in een heerlijke roes van drugs, seks en alcohol.

JOY

‘Pappa, ik wil die broek helemaal niet aan, die is stom.’ Ik bekeek mezelf met een vies gezicht in de spiegel.

Puk kwam de kamer in met een bak thee. ‘Die is inderdaad een beetje stom, Jim.’

Ik keek dankbaar naar Puk. Pappa stond een beetje schaaplichtig naar ons te staren.

‘Ja, help jij haar dan.’

‘Ze heeft mijn hulp helemaal niet nodig, ze weet heel goed zelf wat ze leuk vindt. Toch, Joy?’

Ik knikte.

‘Toe maar,’ zei Puk en ze wenkte naar de trap. Dat liet ik me geen twee keer zeggen. Ik schoot de trap op en koos mijn lievelingsbroek en mijn roze trui uit de kast.

‘Bedankt, Puk,’ zei ik.

Ze gaf me een knipoog en gaf me mijn schooltas aan. ‘Kom, dan breng ik je gauw naar school.’

Ik gaf pappa een kus en holde achter haar aan. ‘Dag, pap! Tot straks!’ ‘Dag, schatje.’

Puk zette me af en gaf me een kus. ‘Tot straks, vergeet niet dat je eerst naar de opvang gaat, hè. Pappa komt je ophalen.’

Ik knikte naar haar en gooide het portier dicht. Terwijl ik zwaaide toen ze wegreed, vroeg ik me af waarom ik haar in godsnaam *Puk* noemde,

alle andere kinderen noemden hun mamma gewoon mamma. Pappa had me wel eens verteld over mijn biologische moeder, maar ik had geen idee wat dat eigenlijk betekende. De laatste tijd moest ik daar vaak aan denken en een paar dagen geleden was er ineens een hoop op z'n plek gevallen toen Puk en ik naast elkaar in de spiegel stonden te grappen. Ik leek niet op haar... Toch had ik besloten dat Puk mijn moeder was, zij bracht me immers naar school, hielp me met mijn huiswerk, troostte me. Ik kende niet anders... Waarom noemde ik haar dan geen mamma? Zoals de andere kinderen? Terwijl ik bleef zwaaien tot ze uit het zicht verdween, besloot ik dat ik dat ook maar eens moest gaan doen. Ik huppelde school binnen en was net voor de bel in mijn lokaal.

Pappa stond te koken toen ik 's avonds de voordeur hoorde opengaan. Ik had gewacht op dit moment en terwijl ik de borden op tafel zette, maakte mijn buik een gek sprongetje omdat ik zenuwachtig was. Puk kwam de kamer binnen en gaf me een aai over mijn bol. 'Hoi mamma,' zei ik en ik liep terug naar de keuken om bestek te halen alsof er niets gebeurd was. Terwijl ik het bestek pakte, voelde ik ineens twee armen om me heen. Ze snikte. 'Ik hou van jou, kindje,' zei Puk.